

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **X. H. H.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2019, č. j. OAM-277/ZA-ZA11-HA13-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2020, č. j. 1 Az 27/2019 - 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla výrokem I. podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného a výrokem II. bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Rozhodnutím žalovaného nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Stěžovatel v ČR legálně pobýval od roku 2007, pobytové oprávnění mu však bylo zrušeno poté, co byl potrestán za spáchání trestného činu spočívajícího v tom, že muži z Polska pomáhal k získání pobytu v ČR. Dne 18. 3. 2019 (v poslední den lhůty pro vycestování z ČR) požádal o mezinárodní ochranu, neboť zde žije jeho manželka a nezletilý syn, nemá se, kam vrátit, a po návratu očekává potíže s dluhy, které se mu doposud nepodařilo splatit. Městský soud přisvědčil žalovanému, že žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu nebyl dán.

[3] Správní rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti podle § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), včetně právních ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Těmi se rozumějí ustanovení, která se týkají předmětu řízení (posuzované otázky), nikoli ustanovení kompetenční. Výrok správního rozhodnutí nevykazuje vady, které by jej činily nezákonným. Jde o rozhodnutí plně přezkoumatelné.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Rozsudek městského soudu napadl stěžovatel v celém rozsahu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., navrhl jeho zrušení a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

[5] Napadený rozsudek považuje za nepřezkoumatelný. Městský soud nevysvětlil, z jakého důvodu nemusí být ve výroku správního rozhodnutí uvedeno procesní (kompetenční) ustanovení (a to navzdory § 68 odst. 2 správního řádu). Nevyjádřil se ani k tomu, že procesní ustanovení není uvedeno ani v odůvodnění správního rozhodnutí. Rovněž se nezabýval tím, že ve výroku správního rozhodnutí je uvedeno, že se azyl stěžovateli neuděluje navzdory tomu, že důvody neudělení podle § 15 a 15a zákona o azylu nebyly dány. Opomněl i žalobní námitku, podle níž uplynula lhůta pro vydání správního rozhodnutí podle § 27 odst. 5 zákona o azylu.

[6] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout, popř. jako nepřijatelnou odmítnout. Odkázal na správní spis i své předchozí vyjádření. Správní rozhodnutí i rozsudek městského soudu byly vydány v souladu se zákonem. Soud se uplatněnými žalobními námitkami zabýval. Zopakoval, že důvod pro udělení mezinárodní ochrany nebyl v projednávané věci dán.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] S ohledem na § 104a s. ř. s. se soud dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou. Pro podrobné vymezení institutu nepřijatelnosti ve věcech mezinárodní ochrany a jeho dopadů do soudního řízení správního soud odkazuje na usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž NSS neurčitý právní pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele* vyložil.

[9] V projednávané věci soud přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal.

[10] Stěžovatel se v kasační stížnosti omezil na námitku nepřezkoumatelnosti, kterou nadto formuloval převážně jen v obecné rovině. Vzhledem k tomu, že správní soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou, bylo především na něm, aby identifikoval konkrétní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Pokud tak neučinil, do značné míry tak předurčil způsob, jakým se jeho věci bude soud zabývat.

[11] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní kasační soud přihlíží i bez námítky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). To však neznamená, že soud musí za všech okolností vyslovit podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka. Rozsah povinnosti soudu odůvodnit své závěry musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka. Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech

pokračování

konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srov. rozsudek ze dne 29. 10. 2018, č. j. 9 Azs 256/2018 - 45).

[12] Veškerá výše uvedená kritéria rozsudek městského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí, které je dostačujícím způsobem odůvodněno. Z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Zároveň kasační soud neshledal, že by se městský soud vůbec nevypořádal s žalobními námitkami.

[13] Městský soud souhlasil se závěrem žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany stěžovateli, jelikož nebyl naplněn žádný z důvodů podle § 12, 13, 14, 14a nebo 14b zákona o azylu. Uvedený závěr podrobně zdůvodnil, a to zvláště ke každému ze zmíněných důvodů (viz odstavce 6 až 15 napadeného rozsudku). Výrok i odůvodnění správního rozhodnutí shledal bezvadným.

[14] Z výše uvedeného je zcela zřejmé, že městský soud nepovažoval (byť to neuvedl výslovně) formulaci výroku ve slovech „se neuděluje“ za vadnou a odkaz na § 27 odst. 5 zákona o azylu za relevantní (nejednalo se o případ zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost podle § 16 zákona o azylu). Vadu výroku neshledal ani v neuvedení kompetenčního ustanovení, neboť tuto náležitost § 68 odst. 2 správního řádu nevyžaduje (odstavec 18 napadeného rozsudku). Je zjevné, že tím spíše nepovažoval za nutné jej uvádět v odůvodnění správního rozhodnutí. Žalobní námitku tudíž neopomněl a svůj závěr opřel o výklad zákonného ustanovení. Nadto městský soud zdůraznil, že ve výrokové části rozhodnutí správní orgán, který ve věci rozhodl, uveden je (odstavec 18 napadeného rozsudku).

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, proto ji v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[16] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2020

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu